Numeri - Comentarii Jean Koechlin

Structura cărții Numeri

“Și a fost așa: în anul al doilea, în luna a doua, la douăzeci ale lunii, norul sa ridicat de pe cortul mărturiei. Și fiii lui Israel au pornit după ordinea lor de mers din pustia Sinai; și norul sa oprit în pustia Paran.” Numeri 10.11,12

În Biblia ebraică, cartea Numeri se numește „În pustie“, titlu derivat din cuvintele de la începutul primului verset. Acest titlu este potrivit, fiindcă tema cărții este călătoria israeliților prin pustie (deși, în mod exact, călătoria lor prin pustie începe abia în capitolul 10). Această carte acoperă o perioadă de treizeci și opt de ani (conform cu Numeri 1.1 și cu Deuteronom 1.3) și prezintă necredința poporului, care a avut ca rezultat faptul că unei întregi generații i sa refuzat intrarea în țara promisă (capitolul 14).

Slujirea și umblarea noastră sunt două caracteristici principale ale acestei cărți, la fel cum apropierea și închinarea sunt caracteristicile cărții Levitic. Prin urmare, leviții ocupă un loc proeminent în Numeri, așa cum preoții ocupă un loc proeminent în Levitic. Unele dintre simbolurile și dintre evenimentele istorice din Numeri sunt unice și cu totul potrivite subiectului cu privire la călătoria prin pustie și la slujirea desfășurată acolo. Iată câteva exemple: 1. Poziția și misiunea încredințată fiecăreia dintre cele trei familii ale leviților (capitolul 3); 2. Învelitorile cu care erau acoperite obiectele din cort, atunci când erau transportate prin pustie (capitolul 4); 3. Legea nazireatului (capitolul 6); 4. Trompetele de argint (capitolul 10); 5. Cele douăsprezece iscoade și strugurii din Eșcol (capitolele 13 și 14); 6. Tivurile albastre ale hainelor israeliților (capitolul 15); 7. Vițeaua roșie (capitolul 19); 8. Șarpele de aramă (capitolul 21); 9. Cele patru parabole ale lui Balaam (capitolele 22–24).

Cititorul va fi din belșug răsplătit dacă va studia lecțiile conținute de aceste simboluri. Ele ne arată cum Dumnezeul nostru a pregătit orice resursă necesară pentru drumul nostru către gloria cerească.

“Toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.“ 1 Corinteni 10.11

Cartea Numeri reprezintă o imagine izbitoare a primei Epistole a lui Pavel către Corinteni. Citim despre poziționarea semințiilor, a leviților și a preoților în jurul locuinței lui Dumnezeu, în jurul cortului întâlnirii (Numeri 1–4). Acest lucru are o semnificație legată de Epistola către Corinteni, fiindcă în ea găsim adevărul cu privire la faptul că Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său (1 Corinteni 3.16,17; 14.25); găsim de asemenea instrucțiuni în această epistolă cu privire la lucrători și la funcționarea darurilor, în capitolele 3, 4, 9, 12 și 14. Duhul Sfânt distribuie daruri potrivit cu voia Sa, la fel cum fiecărei semințiși familii îi fuseseră repartizate un loc și un rol în lucrurile cu privire la cort.

Vedem acest lucru în cele trei familii ale leviților, cărora leau fost încredințate diferite părți ale cortului. Una dintre îndatoririle familiei lui Merari era să care țărușii și frânghiile (Numeri 3.3537). Merariții erau precum acele mădulare ale Trupului lui Hristos pe care noi am fi tentați să le considerăm mai puțin onorabile, din cauză că nu au o poziție proeminentă sau o lucrare publică (1 Corinteni 12.23). Cât de necesară era însă slujba smerită și ascunsă a merariților, pentru stabilitatea cortului!

Apostolul folosește răzvrătirea și păcatul lui Israel, prezentate în Numeri, ca exemple și atenționări pentru noi, creștinii (1 Corinteni 10.511). În Numeri vedem de asemenea chivotul mărturiei, în călătoria sa prin pustie, în fruntea poporului. În Corinteni, Pavel privește Adunarea în administrarea și în starea ei de pe pământ, spre deosebire de Epistola către Efeseni, unde o privește prin prisma planurilor lui Dumnezeu. Acest lucru este prefigurat în cartea Numeri de aranjamentul taberei și de călătoria ei prin pustie.

Instrucţiunile din Levitic priveau închinarea şi comuniunea. Numeri reia istoria poporului despre traversarea pustiului pentru a ne vorbi de alte aspecte ale vieţii creştine: umblarea şi slujirea. Domnul începe prin procedeul numărării („Numerele“) seminţiilor lui Israel: ostaşi, leviţi, preoţi. Fiecare avea să-şi declare filiaţia (v.18). În timpul lui Ezra, cei care vor urca din captivitate va trebui să fie verificaţi dacă fac parte din Israel. Şi câţiva preoţi vor fi îndepărtaţi ca necuraţi pentru că nu vor putea, din neglijenţă, să-şi găsească „înregistrarea genealogică“ (Ezra 2.59, 62).Dragi prieteni, fiecare dintre noi trebuie să ştie în primul rând dacă este sau nu un copil al lui Dumnezeu. Şi trebuie să fie gata să declare aceasta înaintea altora (Romani 10.9). Dar, atenţie! Erau israeliţi toţi cei ai căror părinţi aparţineau uneia din cele douăsprezece seminţii. Spre deosebire, astăzi cineva devine creştin numai când crede personal în Domnul Isus Hristos. Atunci face parte din poporul ceresc, a cărui numărătoare exactă şi la zi o ţine Dumnezeu în „registrul Său de naşteri“ sau mai degrabă în „Cartea vieţii“. Dacă astăzi veniţi la Isus, numele vostru va fi înscris acolo. Pentru că „tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12).

Douăzeci de ani este şi astăzi, în unele ţări, vârsta la care tinerii sunt chemaţi obligatoriu în serviciul militar. Odată recunoscut ca apt să poarte armele, recrutul se îndatorează faţă de ţara lui. De îndată ce este încorporat, el renunţă la independenţa lui, pentru a se supune în slujba comunităţii; învaţă respectul datorat superiorilor, sensul disciplinei, al datoriei, al onoarei; se pregăteşte pentru luptă ... (Luca 7.8). Această «chemare sub drapel» nu are ea pentru orice tânăr creştin aplicaţia ei spirituală? Fără îndoială, chiar din ziua următoare convertirii sale, un „prunc în Hristos“ va fi dintr-o dată bun pentru „a ieşi la luptă“. Familia lui Dumnezeu este compusă din „copilaşi“, din „tineri“ şi din „părinţi“ (1 Ioan 2.13). Ca în orice familie, în care copiii sunt în diferite stadii de creştere, şi în familia lui Dumnezeu întâlnim diferite nivele de capacitate şi de responsabilitate. Dar trebuie să fie creştere (compară cu Luca 2.40, 52). Sosește momentul când copilaşul trebuie să devină un tânăr în sens spiritual, puternic, având experienţa victoriei asupra celui rău (1 Ioan 2.14), apoi un om matur, potrivit cu Evrei 5.14. Am ajuns şi noi în acest stadiu? Sau n-am progresat deloc de la convertirea noastră?

Toţi fiii lui Israel recenzaţi în acest capitol trecuseră Marea Roşie cu un an în urmă. Fuseseră „botezaţi pentru Moise în nor şi în mare“; avuseseră parte de toate privilegiile legate de calitatea de a fi popor al DOMNULUI: mana, apa din stâncă (1 Corinteni 10.2 ...). Dar din cei peste şase sute de mii număraţi în v.46, câţi vor atinge ţara? Numai doi, în care Dumnezeu Îşi va putea găsi plăcere pentru că au credinţă (compară cu 1 Corinteni 10.5 şi cu Evrei 11.6). Din mulţimea celor care poartă astăzi numele de creştini, numai Domnul cunoaşte câte suflete Îi aparţin Lui cu adevărat (2 Timotei 2.19). Să repetăm aceasta, că nu botezul, ci credinţa în Isus Hristos ne face oameni din poporul lui

Dumnezeu.Fiii lui Levi nu au fost număraţi în rândul oamenilor de război (v. 47). Forţa şi puterea nu intră în calcul când este vorba de slujire pentru Domnul. Să observăm totuşi că cel credincios este astăzi înrolat prin credinţă şi în rândul ostaşilor şi în rândul slujitorilor Templului. El trebuie să fie apt ca şi Timotei să lupte „lupta cea bună“ (1 Timotei 6.12) şi în acelaşi timp, la fel ca tânărul Arhip, trebuie să ia aminte la slujba pe care a primit-o „în Domnul“ (Coloseni 4.17).

Credincioşii nu sunt chemaţi să traverseze „pustiul“ izolaţi. Pentru a-i face să înţeleagă că sunt un popor, o familie, Domnul îi strânge în jurul Lui. Să ne imaginăm tabăra lui Israel. Domnul este în mijlocul ei; chivotul este acolo; norul gloriei Sale poposeşte deasupra Cortului. Împrejurul acestuia, fiecare îşi are locul său stabilit. Mai întâi leviţii, apoi, într-o ordine care nu era la alegerea lor, cele douăsprezece seminţii, aşezate în grupuri de câte trei, sub un singur steag pentru fiecare din cele patru puncte cardinale. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii (1 Corinteni 14.33). În înţelepciunea-I suverană, El a „pus mădularele (Trupului lui Hristos), pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit“ (1 Corinteni 12.18). El a stabilit locul unde doreşte să fie fiecare dintre ai Săi. Să ne ajute El ca să ne aflăm acolo! Mulţi creştini au ridicat steaguri după propria lor idee sau după cum le-a convenit. Numele unui om sau a unei doctrine este pentru ei ca un drapel, ca un semn de aderare care-i distinge de alţii. Dumnezeu nu recunoaşte asemenea denominaţii, astfel de steaguri ridicate de oameni. El nu recunoaşte decât centrul pe care El Însuşi l-a stabilit: Isus, „adevăratul Cort“, în jurul căruia se strâng împreună copiii lui Dumnezeu cei risipiţi, Cel „înălţat ca un steag între zece mii“ (Cântarea Cântărilor 5.10 nota b).

Domnul a pus deoparte pe fiii lui Levi pentru a-i face slujitori ai Templului. În urma testului la care au fost supuşi cu viţelul de aur, au fost găsiţi credincioşi (Exod 32.26-29; Maleahi 2.4-6) şi de aceea au fost aleşi să slujească lui Aaron şi întregii adunări (v. 7), imagine a privilegiului fiecărui creştin, de a sluji Domnului şi de a sluji Adunării, niciodată despărţite una de alta! De remarcat cum cuvântul tradus prin «slujbă» în v.7 şi 8 este folosit în altă parte şi cu sensul de «gardă», supraveghere. Atenţia şi vigilenţa fac parte din serviciul pentru Domnul. Acest cuvânt caracterizează mai ales activitatea santinelei din Isaia 21.8: ea este pusă „de veghe în toate nopţile“. Domnul să ne ajute să fim dintre aceia care ştiu cum să vegheze pentru şi asupra poporului lui Dumnezeu! Să notăm că în cap.4.3 (vezi şi nota a), un alt cuvânt tradus prin «serviciu» semnifică şi muncă, suferinţe, luptă.În v. 13, Domnul aminteşte când şi cum i-a sfinţit pe le-viţi. Noaptea Paştelui (căreia pentru noi îi corespunde crucea) a marcat punerea lor deoparte (2 Corinteni 5.15). Dar mai departe aceşti slujitori „sunt dăruiţi“ în totul lui Aaron şi fiilor săi (v.9). Oare nu aşa îi desemnează Marele nostru Preot pe ucenicii iubiţi în rugăciunea către Tatăl Său? Ei sunt numiţi „cei pe care Mi i-ai dat Tu“ (Ioan 17.9,12,24...).

După cum nici o persoană nu avea dreptul să aleagă locul de amplasare al cortului său, tot astfel nici un levit nu putea decide liber ce serviciu voia să împlinească. Nu este necesar ca ceea ce avem de făcut să fie ceea ce ne interesează, sau ceea ce ni se pare pe măsura capacităţilor noastre, sau ceea ce ne iese imediat în cale. Să facem ceea ce doreşte Domnul! „Sunt deosebiri ale slujbelor, însă este acelaşi Domn“ afirmă 1 Corinteni 12.5. El este adevărata „Căpetenie a mai-marilor“ care îi supraveghează pe cei care au slujbe (v. 32) şi singur El este în măsură să decidă funcţia fiecăruia în programul colectiv. Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla la o cale ferată dacă un acar s-ar hotărî într-o zi să-şi schimbe postul sau dacă un paznic de barieră şi-ar părăsi pasajul de nivel. Ce încurcături, ce catastrofe ar rezulta! Orice-ar fi fost, indiferent de activitatea leviţilor, fiecare din cele trei familii îşi aşeza tabăra în apropierea Cortului întâlnirii (v. 23, 29, 35). Ne amintim de acei lucrători specialişti din vremea lui David care „locuiau acolo, la împărat, pentru lucrul lui“ (1 Cronici 4.23). «Acela care este cel mai aproape de Hristos va fi cel care Îi va sluji cel mai bine şi, fără această apropiere, nimeni nu-I poate sluji» (J. N. D).

Spre deosebire de ceilalţi fii ai lui Israel, leviţii erau cuprinşi în numărătoare de la vârsta de o lună în sus. Să ne gândim la micul Samuel, la Ieremia (Ier. 1.5), la Ioan Botezătorul (Luca 1.15), la Pavel (Gal. 1.15). Punerea lor deoparte a precedat la scurt timp chemarea lor pentru a sluji Domnului. De îndată ce a primit vestea bună că păcatul său „este ispăşit“, tânărul Isaia este gata să răspundă spontan la chemarea Domnului: „Iată-mă, trimite-mă“ (Isaia 6.7, 8). Imediat după viziunea sa de pe drumul Damascului, Pavel află din gura Domnului că este desemnat pentru a fi „slujitor şi martor“ (Fapte 26.16). Nici un răscumpărat nu îşi mai aparţine lui însuşi. Dacă, prin har, s-a întors de la idoli la Dumnezeu, aceasta este, ca în cazul tesalonicenilor, „ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat ...“ (1 Tesaloniceni 1.9 vezi şi nota j). Aceeaşi învăţătură se desprinde şi din finalul capitolului nostru. Leviţii ţineau locul întâilor-născuţi din Israel, altfel spus, al celor pe care harul divin i-a cruţat de la moarte datorită sângelui mielului. Cu alte cuvinte, fiecare răscumpărat devine un slujitor al Celui care l-a salvat de la moarte, smulgându-l de sub puterea lumii şi a stăpânitorului ei. Suntem noi între „întâii-născuţi“ din familia lui Dumnezeu, prin belşugul de privilegii pe care le-am primit? Domnul să ne facă să fim conştienţi de drepturile Lui asupra vieţilor noastre (2 Cronici 29.11).

Slujbele chehatiţilor, ale gherşoniţilor şi ale merariţilor, deşi diferite între ele, toate aveau în vedere Cortul. Ei trebuia să-l demonteze, să-l transporte şi să-l ridice din nou la fiecare etapă a călătoriei prin pustiu. Dacă sunt „felurite slujbe“, toate sunt pentru Isus, Domnul nostru, şi fiecare credincios are de fapt aceeaşi datorie: să Îl prezinte pe Hristos în timpul trecerii lui prin această lume şi să expună multiplele Lui glorii morale. Slujitorii Domnului au răspunderea ca, în cuvânt şi în lucrare, să păstreze vie şi nealterată învăţătura creştină.În timpul deplasărilor prin pustiu, cele mai multe piese de mobilier erau acoperite cu modeste piei de viţel de mare, amintindu-ne că această comoară a credincioşilor – Hristos – este „în vase de lut“ (2 Corinteni 4.7). O excepţie: chivotul, sub perdeaua sa în întregime albastră, simbol al caracterului ceresc al Dumnezeului-Om în umblarea pe pământ. Sfeşnicul purtat pe o prăjină se făcea cunoscut tuturor, simbol al mărturiei aduse în lume de Cel care este Lumina lumii. Iar altarul de bronz, sub covorul său de purpură (v. 13), aminteşte fără încetare celor răscumpăraţi, călătorind prin lume, de suferinţele lui Hristos şi de gloriile care vor urma.

Dacă am putea compara slujbele stabilite pentru cele trei familii ale leviţilor cu principalele forme de slujire în adunare: profeţi, păstori, învăţători ... (Efeseni 4.11), cei dintâi Îl prezintă pe Hristos în raport cu cerinţele pustiei (chehatiţi); cea de-a doua familie, ocupându-se de strângerea învelitorilor, sugerează responsabilitatea adunării pentru mărturia practică (gherşoniţi); cei din urmă, răspunzând de structura de rezistenţă, spun despre bazele credinţei (fiii lui Merari). Pentru a completa construcţia, cele trei familii trebuia neapărat să colaboreze. Un chehatit putea fi folosit pentru a duce chivotul, în timp ce un merarit nu avea în grijă decât poate un simplu colac de frânghie. Dar înaintea Domnului nu contează importanţa sau aparenta nobleţe a misiunii, ci credincioşia (1 Corinteni 4.2). Fie că a primit doi talanţi, fie cinci, robul, „credincios peste puţine“ va fi pus „peste multe“ (Matei 25.20-23). Să ne abţinem de la gelozie în ce priveşte slujba altuia sau de la tendinţa de a subestima cuiva importanţa. Cine suntem noi, ca să judecăm „pe slujitorul altuia?“ (Romani 14.4). Numai adevăratul Aaron are competenţa „să-i aşeze pe fiecare la lucrul său şi la îndatorirea sa“ (v. 19). Ce siguranţă pentru levit! Îndrumat de preot, el ştia ce să facă şi cum să facă.

Prima numărătoare a leviţilor din cap. 3 îi cuprinde pe toţi cei de sex masculin în vârstă de peste o lună. Al doilea recensământ îi socoteşte numai pe cei între treizeci şi cincizeci de ani. Domnul doreşte să-I oferim cei mai buni ani din viaţă. Nu se pune problema vârstei fizice, ci a maturităţii spirituale, rod al experienţei acumulate puţin câte puţin. Unui tânăr care va fi fost credincios „în foarte puţin“, la timpul potrivit,

Domnul îi va putea încredinţa „mult“ (Luca 16.10).Sunt recunoscuţi opt mii cinci sute optzeci (8580) de leviţi cu vârsta potrivită pentru slujbă. În ce priveşte dimensiunile şi greutatea cortului, nimeni nu era supraîncărcat; ei se puteau înlocui unul pe altul. Atunci de ce Domnul este obligat să declare cu tristeţe că, pentru marele Său seceriş, dispune de puţini lucrători (Matei 9.37)? Vai! pentru că mulţi „nu şi-au pus umărul la lucrarea Domnului“ (Neemia 3.5). Ce expresie umilitoare, care ar trebui să fie grăitoare pentru oricare dintre noi!Leviţii „au fost număraţi ... fiecare pentru slujba sa şi pentru lucrarea sa“ (v. 49). Cuvintele „de purtat“, „lucrarea“ (v. 28, 49) ne amintesc că acela care slujeşte Domnului şi poporului Său nu o poate face fără să simtă greutatea responsabilităţii spirituale sau fără să-l apese grija (2 Corinteni 11.28 nota k).

Tabăra lui Israel trebuia ferită de orice necurăţie şi aceasta pentru un motiv primordial: Domnul locuia acolo (v. 3). Acelaşi motiv îl invocă apostolul pentru a-l invita pe fiecare copil al lui Dumnezeu să se ferească de orice întinare: trupul său este „templu al Duhului Sfânt“ (1 Corinteni 6.19). Omul atins de lepră (păcatul) sau de „o scurgere“ (incapacitatea de a controla manifestările cărnii) trebuia scos din tabără până la vindecare.Începând cu v. 11 este prezentat testul geloziei, care ne sugerează fiecăruia să ne examinăm cu atenţie şi în mod regulat afecţiunile. A rămas Hristos subiectul afecţiunii noastre? Dacă iubim lumea, Cuvântul ne aplică teribila calificare de „adulteri“. Chiar dacă pe dinafară totul pare în ordine, noi am devenit vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, L-am trădat pe Domnul (Iacov 4.4; 1 Corinteni 10.22). Da, să stăm înaintea Lui, ca această femeie suspectă înaintea preotului, şi să lăsăm Cuvântul (apa sfântă) să ne pătrundă conştiinţele şi să descopere simţămintele noastre cele mai tainice. „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Şi vezi dacă este în mine o cale a întristării şi condu-mă pe calea eternă“ (Ps.139.23-24).

În afară de leviţi, orice israelit din altă seminţie, bărbat sau femeie, putea fi consacrat Domnului prin jurământul de nazireu (promisiune specială de despărţire). Dar, spre deosebire de fiii lui Levi, această consacrare era individuală şi voluntară. Nazireul nu era obligat să facă această promisiune, dar, odată ce devenea nazireu, libertatea sa înceta; viaţa sa publică şi particulară trebuia să se subordoneze unor reguli severe. La fel ca într-o armată, angajatul voluntar se supune la aceeaşi disciplină ca şi recrutul de clasă mobilizat. Condiţiile impuse nazireului erau în număr de trei:1. Să nu consume nici un produs din vie – simbol al bucuriilor lumii.2. Să-şi lase părul să crească – simbol al punerii deoparte pentru Hristos ce trebuia să-l caracterizeze în mod natural pe ucenicul lui Hristos.3. Să evite contactul cu moartea, plată şi dovadă a păcatului.În principiu, fiecare copil al lui Dumnezeu are aceste trei caracteristici: mort faţă de lume, faţă de sine şi faţă de păcat (Gal. 6.14; 5.24; 2.17-20). Dar pentru a avea forţa de a se menţine în această poziţie dificilă şi contrară firii, trebuia ca nazireatul său, această punere deoparte pentru Hristos, să rezulte dintr-o decizie luată cu bucurie şi din toată inima.Vers. 9-12 amintesc cât de uşor se poate pierde caracterul de nazireu din cauza nevegherii şi cât de greu poate fi el recăpătat.

Scriptura menţionează mai mulţi nazirei: Samson, Samuel, Amasia (2 Cronici 17.16), Ioan Botezătorul. Dar Nazireu prin excelenţă a fost Isus. Pus deoparte pentru Dumnezeu înainte de naştere, ocupându-Se la vârsta de doisprezece ani de treburile Tatălui Său, consacrarea Sa pentru Dumnezeu a fost totală până la moarte de cruce. Deşi a venit în lume, El nu a fost din lume şi a rămas străin faţă de sărbătorile şi bucuriile ei (Ioan 7.8; 17.14). Niciodată n-a permis ca împrejurările Sale familiale să-I împiedice slujba (Luca 8.20-21). Dependenţa Sa a fost continuă (Ioan 5.19). Ce model este pentru noi acest scump Mântuitor, prin calea Lui de dăruire totală! O cale dificilă, dar la capătul căreia Îl aştepta acea bucurie al cărei simbol este rodul vieţei, bucurie pe care o va împărtăşi cu cei care au luat parte la ruşinea Lui aici pe pământ (v. 20 sf.; Evrei 12.2; Matei 26.29; 25.21).La împlinirea zilelor consacrării sale (v.13), nazireul oferea toate jertfele. Dacă ne-am luat locul aici, jos, alături de Nazireul desăvârşit, atunci în sfârşit putem fi introduşi în diversele aspecte ale lucrării Sale la cruce.Versetele 22-27 încununează acest capitol pentru a ne arăta că punerea deoparte pentru Domnul este calea sigură a binecuvântării.

Acest lung capitol se ocupă cu darurile celor douăsprezece căpetenii. Primele: cele şase care acoperite şi cei doisprezece boi, destinate leviţilor, spun despre ajutorul practic pe care-l putem da slujitorilor Domnului pentru a le uşura lucrarea: ospitalitate, mijloace de transport etc. În mai multe rânduri, de exemplu în epistole, se pune problema de a-i conduce pe servitorii lui Dumnezeu (Romani 15.24; 1 Cor. 16.6, 11; 3 Ioan 6).Aceste daruri făcute leviţilor, „fiecăruia după slujba sa“ (v. 5), ne asigură că Domnul Se îngrijeşte întotdeauna de cele necesare pentru ca ai Săi să-şi îndeplinească misiunile încredinţate. Apoi vin jertfele pentru dedicarea altarului. A-i servi pe fraţi, a-i ajuta în lucrurile materiale nu este totul. Aceste farfurii, cupe (farfurii adânci) şi cești, pline până sus cu un conţinut care vorbeşte despre perfecţiunile şi excelenţa parfumului lui Hristos, corespund cu închinarea adevăraţilor adoratori. Variatele jertfe, de asemenea formând o parte a acesteia, evocă aspectele diferenţiate ale lucrării de la cruce. Dar de ce alocă Domnul atâta loc acestor jertfe, cât timp toate puteau fi cuprinse într-un singur paragraf? Să ne însuşim acest adevăr: El pune mare preţ pe ce aduce fiecare şi nu omite nimic din ceea ce este făcut pentru El.

Versetul 89 dezvăluie care era secretul lui „Moise, omul lui Dumnezeu“ (Psalmul 90): rugăciunea! Să-l privim pe Moise sub povara responsabilităţilor care-l copleşesc, hărţuit de murmurele poporului, cum se retrăgea în întunericul şi în liniştea sanctuarului pentru a vorbi cu Dumnezeul său. El asculta „vocea“ şi imediat Îi „vorbea“. Să ne gândim la Domnul Isus care, cu mult înaintea zorilor sau când venea seara, după oboseala zilei, Se retrăgea într-un loc singuratic ca să Se roage (Marcu 1.35; 6.46).De ce oare se aminteşte din nou de sfeşnic acum, la începutul cap. 8, după enumerarea darurilor practice din cap. 7 şi înainte de prezentarea sfinţirii leviţilor din versetele următoare? Oare nu pentru a arăta că lumina probează şi apreciază atât darul cât şi persoana; nu numai slujba, ci şi pe cel care o împlineşte? Dumnezeu cunoaşte valoarea închinării noastre, despre care vorbeşte acest ritual al consacrării. Şi remarcăm că leviţii erau prezentaţi de către Aaron ca „dar legănat“, pentru a permite acestei lumini divine succesive să strălucească în totalitate asupra lor, fără ca vreunul să rămână în întuneric. Dacă ar fi avut o cât de mică pată pe veşminte, aceasta ar fi fost imediat observată. Cât de important este să stăm mereu înaintea lui Dumnezeu pentru a-I sluji! (exemplu: 1 Regi 17.1).

Înainte de a fi prezentaţi ca un dar legănat, leviţii erau curăţiţi şi se aduceau jertfe pentru ei. Trebuia să se radă cu briciul peste tot trupul (v. 7) şi să-şi spele hainele. Am văzut deja aceste simboluri legate de consacrarea preoţilor şi curăţirea leproşilor. Ele nu reprezintă nicidecum convertirea, ci lucrarea pe care o face Duhul Sfânt prin mijlocirea Cuvântului pentru ca cei credincioşi să fie păstraţi curaţi. Briciul este un simbol al judecăţii pe care o avem de purtat peste tot ceea ce vine din carne. La un slujitor, mai ales mândria creşte repede, dacă briciul n-ar fi acolo pentru a-i supraveghea apariţia. Pe de altă parte, când venim să ne spălăm, nu ne place să îmbrăcăm din nou haine murdare. Şi pentru a sluji Domnului ne trebuie nu numai o conştiinţă curată, ci şi o mărturie practică ireproşabilă.Numai „după aceea“ levitul îşi putea face datoria (v. 22). Lecţie însemnată! Nu are importanţă care anume, orice îndeletnicire cere o ucenicie, o perioadă de pregătire. Cu atât mai mult slujirea pentru Domnul. Înainte de a începe în grabă o lucrare pentru Hristos, să-L lăsăm să realizeze ceea ce, în harul Lui, doreşte să împlinească în noi.

Se scursese un an de la ieşirea din Egipt. Şi Domnul îi comunică lui Moise instrucţiunile Sale pentru sărbătorirea acestei mari aniversări. Creştinătatea sărbătoreşte an după an naşterea şi moartea Mântuitorului. Dar după aceea cei mai mulţi nici nu-şi mai amintesc de ele până la

anul următor. Spre deosebire de aceştia, credincioşii Domnului au privilegiul de a-şi aminti împreună de suferinţele şi moartea Lui în ziua dintâi a fiecărei săptămâni, luând parte la Cina pe care El a instituit-o.În Israel, harul se îngrijea şi de cei care din punct de vedere al legii ceremoniale erau necuraţi sau se aflau în călătorie. Domnul cunoaşte în ce împrejurări se află ai Săi şi răspunde cu îndurare, dar nu schimbă nimic din propria Sa măsură. Chiar în luna a doua, sărbătoarea trebuia celebrată după toate rânduielile Paştelui (v. 12). Aşa cum mărturisirea greşelilor era necesară aici (v. 7), tot aşa Cuvântul îi invită pe credincioşi să se judece pe sine şi să se cerceteze înainte de a lua parte la Cina Domnului (1 Corinteni 11.28). Astăzi, participarea nu mai este deloc aşa cum era în zilele Paştelui, o obligaţie a cărei nerespectare atrăgea pedeapsa (v. 13). Oare, pentru aceasta, dorinţa Domnului are mai puţină putere asupra inimilor răscumpăraţilor Săi? Sub pretext că nu este o obligaţie, este absentarea mai puţin gravă când Domnul a spus dând paharul alor Săi: „Beţi toţi din el“? (Matei 26.27).

Israel nu era în măsură să hotărască etapele călătoriei prin pustiu. Fiecare plecare şi fiecare oprire avea loc „după porunca Domnului“. Se ridica norul? Atunci ei trebuia să plece chiar dacă abia se aşezaseră într-un loc plăcut. Rămânea norul deasupra cortului? Ei trebuia să aşeze tabăra şi să nu meargă mai departe. Conducerea divină era astfel indispensabilă pentru a aşeza tabăra sau pentru a o ridica, pentru noapte ca şi pentru zi. Frumoasă imagine a dependenţei continue care i se potriveşte credinciosului Domnului şi pe care El Însuşi a ilustrat-o perfect. În ciuda mesajului pe care l-a primit de la surorile lui Lazăr şi a dragostei pe care o purta către membrii acestei familii, Isus nu Se întoarce în Betania decât două zile mai târziu, atunci când cunoaşte voia Tatălui Său (Ioan 11).Îndată ce se descoperea voinţa Domnului, trâmbiţele de argint ale preoţilor dădeau semnalul pentru diversele mişcări ale poporului. Ele sunau strângerea (v. 3, 4), înaintarea (v. 5, 6), mersul la război (v. 9) sau sărbătorile solemne (v. 10). Aceste trâmbiţe ne vorbesc despre mărturia lui Dumnezeu dată atât în adunarea sfinţilor, cât şi, respectiv, în mersul lor, în conflictele lor sau în închinarea lor. În mijlocul unei lumi ostile, „nu te ruşina de mărturia Domnului nostru“ (2 Timotei 1.8)!

Când norul se ridica pentru pornire, trâmbiţele sunau, poporul forma rândurile, leviţii demontau Cortul, fiecare se încolona de plecare. Trâmbiţa mai suna încă o dată „cu alarmă“ şi seminţiile se puneau în mişcare în ordinea steagurilor lor.Astăzi creştinii aşteaptă semnalul pentru marea plecare. Domnul va veni „cu trâmbiţa lui Dumnezeu“ să-Şi ia Biserica (1 Tesaloniceni 4.16). Dar Biserica nu poate să-i scape din vedere pe cei pe care-i va lăsa în urmă; ea cheamă prin Duhul: „cine însetează să vină!“ (Apocalipsa 22.17). Aceasta pare că voia să-i spună şi Moise lui Hobab: „Vino cu noi şi îţi vom face bine, pentru că Domnul a vorbit bine despre Israel“ (v. 29). Dar atunci de ce îi cere el apoi ajutor pentru a conduce poporul în pustiu? Să nu-l judecăm prea aspru, pentru că şi noi preferăm adesea să ne sfătuim cu alţii, în loc să ne încredem în călăuzirea Domnului. Pentru a ne aminti de Cine îi conduce pe ai Săi, v. 33 ne prezintă chivotul luându-şi locul în capul coloanei, pentru a asigura poporului „un loc de odihnă“. Călătoria de trei zile a lui Hristos prin moarte deschide o cale nouă pentru poporul înviat, în mersul spre odihna cerească.

În nerecunoştinţa lui, poporul a cârtit, iar Domnul i-a pedepsit. Dar lecţia n-a fost suficientă. Pofta, condamnată prin cea de-a zecea poruncă a Legii, se aprinde în inimile „adunăturii de oameni“ (această mulţime de oameni care părăsise Egiptul împreună cu Israel – Exod 12.38). Unde sunt alimentele pe care le mâncam în Egipt „pe nimic“ (pe degeaba)? Sărmanii oameni uitaseră cărămizile, paiele şi cât de scump îi punea asupritorul să plătească pentru puţinul pe care li-l da! Această hrană din Egipt: praz, ceapă, usturoi ..., are mai ales un miros puternic şi stimulează pofta, dar nu este hrănitoare, uneori fiind chiar indigestă. Cu ce-şi hrănesc intelectul oamenii din lume? Ce lecturi şi spectacole adesea îndoielnice ... atrăgătoare pentru carne, dar nefolositoare sufletului, chiar din contră!

Israel îşi amintea atunci de aceste lucruri pentru că mana îşi pierduse pentru ei gustul delicios de prăjitură cu miere (Exod 16.31). Ajunsese să le pară o „turtă cu untdelemn“, pe care mai târziu aveau s-o numească „această pâine proastă“ (21.5). Dragi prieteni, dacă suntem ispitiţi de delicatesele acestei lumi, să ne punem fiecare întrebarea: «Nu se întâmplă oare acest lucru deoarece Cuvântul şi-a pierdut gustul pentru mine?» „Cine vine la Mine nicidecum nu va flămânzi“ (Ioan 6.35), a promis Domnul Isus.

Şi aici îl vedem pe Moise descurajat! El îl acuză pe Domnul pentru povara întregului popor (v. 11), el, care la sfârşitul capitolului anterior vorbea triumfător despre „zecile de mii ale miilor lui Israel“. Cu siguranţă, Moise nu putea purta singur responsabilitatea pentru întregul popor, dar, de fapt, nu era singur! Însuşi Domnul l-a purtat pe Israel „pe aripi de vultur“ (Exod 19.4) şi ca pe braţele unui părinte (Deuteronom 1.31).Psalmul 106 reaminteşte acest trist episod: „Au uitat repede lucrările Lui, ... au fost plini de poftă în pustiu ... şi El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor“ (Ps. 106.13-15). Aici vedem un adevăr de seamă: când ne încăpăţânăm să punem mâna pe ceva pe care Dumnezeu nu vrea să ni-l dea, în cele din urmă El poate să ne îngăduie să avem acel lucru, dar aceasta atrage consecinţe dezastruoase. Consecinţele pentru popor sunt descrise în v. 19, 20 şi 33. „Uscăciunea“, ne spune dicţionarul, este o slăbire şi o pieire progresivă. Pierderea sufletelor noastre nu este ea cu mult mai rea decât o boală? Să ne ferească Dumnezeu de aceste pofte care „se războiesc împotriva sufletului“ (1 Petru 2.11) şi să ne înveţe să fim mulţumiţi cu ceea ce ne dă El ... ca şi cu ceea ce, în perfecta Sa cunoaştere a adevăratelor noastre nevoi, găseşte de cuviinţă să nu ne dea.

La cererea lui, Moise a fost eliberat de o parte din responsabilităţi, care au fost trecute asupra a şaptezeci de bătrâni. Chiar din Exod 4, Aaron fusese numit purtător de cuvânt către popor. Este umilitor să realizăm că lipsa noastră de credinţă adesea Îl obligă pe Domnul să încredinţeze altora o parte din lucrarea noastră.Bătrânii au fost adunaţi la cort şi acolo Duhul s-a coborât peste ei. Mai aflăm că doi dintre aceştia, Eldad şi Medad, care rămăseseră în tabără, profeţeau acolo. Iosua voia să-i oprească (vezi Luca 9.49), dar pentru Moise aceasta era o veste bună. Însuşi Pavel se bucura din toată inima că Evanghelia era vestită chiar „din invidie şi ceartă“ (Filipeni 1.15-18). Dacă Dumnezeu ne-a arătat calea despărţirii, «afară din tabăra» religiei creştine, să ne abţinem să-i judecăm cu o atitudine de superioritate pe acei credincioşi care pot fi mai evlavioşi şi mai devotaţi decât noi, dar care n-au înţeles această despărţire. Tot ceea ce avem şi ştim este numai prin harul lui Dumnezeu.Ne putem imagina ce s-a întâmplat cu masa de prepeliţe moarte sub dogoarea soarelui din deşert! Galateni 6.8 ne previne că: „cine seamănă pentru carnea sa, din carne va secera putrezirea“.

„Limba“, spune Iacov, este „un rău de nestăpânit, plină de otravă aducătoare de moarte“ (Iacov 3.8 ...). Încă o dată îi constatăm ravagiile. Nu sub forma cârtirilor şi a murmurelor în mijlocul „adunăturii de oameni“ (cap. 11), ci sub cea a criticilor şi a calomniilor care întinează membrii celei mai onorabile familii dintre conducătorii poporului: pe Aaron marele preot şi pe Maria, profetesa. Vorbele lor rele fuseseră probabil şoptite la ureche, în cea mai mare taină (Luca 12.3). Dar ... „Domnul a auzit“ (v. 2 sf; comp. cu 11.1). Să nu uităm niciodată că şi cele mai confidenţiale remarci au Auditoriu în cer. Moise tace. De fiecare dată când erau sfidate drepturile Domnului, mânia lui se aprindea, pe bună dreptate; acum însă, când este vorba să se apere pe sine, blândeţea lui extremă se traduce prin tăcere. De aceea Dumnezeu ia apărarea slujitorului Său. Îi invită în cort pe cei trei în cauză şi îi cheamă pe cei doi vinovaţi să iasă înainte. Gravitatea pedepsei o descoperă pe cea a păcatului comis. Maria este lovită cu lepră. Pentru prima dată (în această împrejurare) Moise îşi deschide gura, stăruind în favoarea surorii lui aflate în nenorocire, ca să fie vindecată.Domnul să ne păzească de „invidii şi de orice vorbiri de rău“ (1 Petru 2.1)!

Poporul se apropia de ţara promisiunii. Moise trimite doisprezece cercetaşi cu misiunea de a cerceta ţara şi totodată de a aduce din ea informaţii şi ceva din roadele ei. Le-au trebuit patruzeci de zile pentru această recunoaştere. Iscoadele s-au suit la Hebron, loc pe care deja îl cunoaştem, unde Avraam cumpărase peştera Macpela ca loc de înmormântare. Ei aduc un ciorchine de struguri atât de greu, încât trebuia purtat de doi oameni.Pentru noi, ţara promisiunii este cerul. Asemenea poporului, noi suntem încă în pustiu, simbol al acestei lumi. Încă nu am văzut moştenirea în care ne va aduce Dumnezeu, dar Cineva o cunoaşte şi poate să ne spună despre ea. Este Duhul Sfânt, care ne întreţine cu subiecte cereşti. Întocmai cum strugurii de la Eşcol făceau dovada bogăţiei ţării, Duhul ne dă „arvuna“, ceea ce înseamnă că ne dă să gustăm mai dinainte din bucuriile cerului. El ne face cunoscut lucrurile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.12). El primeşte ceea ce este al lui Hristos şi ne descoperă (Ioan 16.14). Deşi suntem într-o lume care din punct de vedere moral este un pustiu pentru noi, putem deja să ne ocupăm cu Cel pe care Îl iubim fără să-L fi văzut (1 Petru 1.8).

Au fost trimişi doisprezece cercetaşi: câte unul pentru fiecare seminţie. Iniţial nu era nici o distincţie între ei. Dar cele patruzeci de zile de călătorie i-a pus pe aceşti oameni la încercare (numărul 40 în Biblie vorbeşte întotdeauna de punerea la încercare). La întoarcere, fiecare arată ce este în inima lui. Rezultatul? Zece sunt necredincioşi. Numai doi – Iosua şi Caleb – au încredere în Domnul. Credinţa Îl cunoaşte pe Domnul şi apreciază circumstanţele din punctul Lui de vedere, în timp ce necredinţa le măsoară cu dimensiuni omeneşti şi se opreşte la obstacole vizibile. Uriaşii, fii ai lui Anac, nu erau o fabulaţie, cum nu erau fabulaţie nici zidurile înalte. Dar greşeala oamenilor era că luau în considerare limitele lor şi că se ocupau cu ceea ce duşmanii puteau gândi despre ei (v. 33 sf.), când ar fi trebuit să privească spre Domnul. Iosua şi Caleb nu se ruşinează să-şi declare credinţa în faţa tuturor. Ei preţuiesc moştenirea promisă şi îşi îndeamnă fraţii s-o ia în stăpânire. Ce frumos exemplu! Ne numărăm şi noi printre aceia care îndeamnă spre „ţară“, sau printre cei care descurajează sufletele ca să nu Îl urmeze pe Isus? Să nu fii de acord cu ceilalţi (v. 10) este întotdeauna dificil, uneori periculos. Aceşti doi oameni era să fie ucişi cu pietre (v.10), dar Dumnezeu a fost de partea lor.

Poporul acesta Mă dispreţuieşte, declară DOMNUL (vezi v. 11, 23). În descrierea „ţării cercetate“ (13.32, compară cu Ps. 106.24), Dumnezeu este, de fapt, subiectul dispreţului şi al nerecunoştinţei lor. Cum putem califica noi atitudinea atâtor oameni care dispreţuiesc darul care este chiar cerul, dăruitorul fiind Însuşi Dumnezeu?Moise intervine din nou, ca în episodul cu viţelul de aur. Cu nici un chip nu se lasă ispitit de propunerea ca el să devină căpetenia unei noi naţiuni (v. 12; Exod 32.10 sf). Aducând un argument de necombătut, Îi aminteşte Domnului că este în discuţie grandoarea Numelui Său înaintea naţiunilor. Apoi, arătând ceea ce a învăţat de la El şi citându-I propriile cuvinte (Exod 34.6-7), Îi aminteşte Domnului că El este „încet la mânie şi bogat în îndurare (sau: bunătate)“, sugerându-I că acum are ocazia să ierte „nelegiuirea şi răzvrătirea“. Unde nu este vină, iertarea nu are rost. Dar păcatul omului, al meu şi al tău, I-a dat lui Dumnezeu ocazia să-Şi manifeste harul. Copii ai lui Dumnezeu, şi noi Îl cunoaştem pe acest Dumnezeu care iartă. El este Tatăl nostru. Şi avem lângă El un apărător plin de iubire: este Isus, Mântuitorul nostru (1 Ioan 2.1).

În acest trist episod, ce consolare este să ne putem gândi la Iosua şi la Caleb! Ei au fost însufleţiţi de un „alt duh“. De aceea nu şi-au pierdut răsplata. Din toată generaţia lor, ei vor fi singurii care vor intra în ţară. Până atunci însă vor fi nevoiţi să împărtăşească soarta unui popor vinovat: să rătăcească patruzeci de ani traversând nisipul deşertului. Dar în timpul acestui lung pelerinaj vor fi neîncetat încurajaţi de amintirea ţării pe care o cercetaseră, acest pământ al Canaanului din care deja gustaseră roadele.Moise anunţă veştile rele. Cum reacţionează poporul? Când Caleb îi îndemna să urce plini de curaj şi să ia în stăpânire ţara, ei voiau să se întoarcă în Egipt sau vorbeau de pieirea în pustiu (13.30; 14.2). Acum, în timp ce judecata lui Dumnezeu îi determină să-şi refacă drumul spre Marea Roşie şi Dumnezeu îi anunţă că vor muri în pustiu, ei vor să scape de pedeapsă şi răspund: „Iată-ne, şi ne vom sui!“ (v. 40). Inima omului nu se pune niciodată de acord cu Dumnezeu, mai cu seamă când este vorba să-şi recunoască greşelile comise, să se supună disciplinei sau să accepte cu umilinţă consecinţele păcatelor sale. Deşi Moise le spune „Nu vă suiţi“ (v. 42), ei se încăpăţânează şi suferă o crudă înfrângere.

După evenimentele tragice din cap. 14 ar fi normal să gândim că necredinţa şi răzbunarea poporului l-au făcut să-şi piardă toate drepturile asupra ţării Canaan. De aceea Dumnezeu, imediat după acestea, vine să le vorbească despre ţara promisiunii, arătând că nimic nu-L determină să Se răzgândească de la împlinirea ţelurilor harului Său. În acelaşi timp El menţionează în acest capitol (15) şi diferitele jertfe: arderea-de-tot (v. 3), jertfele de pace (v. 8), jertfele pentru păcat (v. 24), precum şi darurile de mâncare şi de băutură, tocmai pentru a le arăta că are resurse pentru a rezolva cele mai grave crime sau, mai curând, că are o singură resursă, sub multiplele-i aspecte, în lucrarea Preaiubitului Său. Din aceasta se ridică, oricât de tristă ar fi starea poporului, o „mireasmă plăcută Domnului“ (expresie amintită de cinci ori). Prezentată figurat sub multiplele ei aspecte, lucrarea lui Hristos se manifestă în folosul întregului popor. Legea era aceeaşi pentru străin ca şi pentru un israelit prin naştere; străinului i se permitea să aducă aceleaşi jertfe şi aceleaşi daruri de băutură, prefigurând harul extins în afara limitelor Israelului, Evanghelia vestită „oricărei făpturi de sub cer“ (Coloseni 1.23).Versetele 17-21 tratează cele dintâi roade şi ni se aminteşte că Domnul are întotdeauna primul drept asupra a tot ce avem (Matei 6.33).

Cuvântul care pătrunde intenţiile inimii stabileşte cu grijă distincţia între păcatele „din greşeală“ (v. 22), rezultate din ignoranţă sau din neglijenţă (sau nechibzuinţă), şi păcatele din „îngâmfare“ (v. 30 vezi şi nota b), comise cu o voită sfidare a voinţei divine. Pentru această ultimă categorie de păcate nu era nici un remediu, cum ni se arată prin exemplul pedepsirii omului care n-a respectat Sabatul (v. 32-36). „Cine îşi înţelege greşelile? Curăţeşte-mă de cele ascunse ale mele“ se roagă psalmistul, dar, conştient de slăbiciunea lui, adaugă „Păzeşte, de asemenea, pe slujitorul Tău de păcatele mândriei, ca să nu stăpânească ele peste mine ...“ (Psalmul 19.12, 13).În ce priveşte răul, israelitul mai dispunea de un mijloc de prevenire: aceşti ciucuri legaţi cu un fir albastru la veşminte, vorbind de legăturile lor cu Domnul şi avertizând constant să nu-şi întineze hainele. Frumos simbol pentru noi, cei credincioşi, aceasta reprezentând caracterul nostru ceresc, pe care nu trebuie să-l uităm niciodată! Astfel vom fi păziţi cu privire la păcatul din umblarea noastră şi de asemeni de a căuta poftele inimii sau ale ochilor (v. 39). „Căutaţi cele de sus ... gândiţi la cele de sus ...“ îndeamnă apostolul (Coloseni 3.1-2). Aceasta pentru că acolo este Hristos satisfacţia inimilor noastre aşezat la dreapta lui Dumnezeu.

Acum se mai adaugă o pagină tristă la sumbra istorie a poporului în pustiu. Epistola lui Iuda numeşte acest eveniment „răzvrătirea lui Core“ (Iuda 11). Acest incident arată cât de departe ne poate duce mândria despre care ne-a vorbit cap. 15: până la o adevărată revoltă împotriva lui Dumnezeu. Core este un levit din familia lui Chehat. Nemulţumit de nobilul său serviciu, râvneşte la preoţia pe care Domnul i-o încredinţase lui Aaron şi familiei sale. A face slujba Cortului, a sta înaintea adunării „ca să-i slujiţi“ (v. 9), nu li s-a părut suficient lui Core şi complicilor săi; au dorit ceva mai înalt. Vai, unii creştini sunt tot atât de nemulţumiţi de slujba pe care le-a încredinţat-o lor Domnul. Ei vor să fie importanţi, să se ridice deasupra altora. Apostolul Ioan este obligat să-l denunţe în cea de-a treia sa epistolă pe un anume Diotref care iubea întâietatea în adunare. Ce contrast cu Cel care „n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească ...“ (Marcu 10.45).Cât despre Datan şi Abiram, ei au îndrăznit să folosească în legătură cu Egiptul expresia: „ţară unde curge lapte şi miere“ (v. 13), care definea Canaanul. Pentru

ei, „conducerea“ lui Moise era de nesuferit. Aceşti oameni întruchipează rebeliunea civilă (laică), în timp ce Core personifică apostazia religioasă.

Core se înălţase în duhul său (v. 1). Dar este scris: „Oricine se înalţă pe sine va fi smerit“ (Luca 14.11). Proverbele confirmă acest adevăr atât de des verificat în istoria oamenilor: „Mândria merge înaintea pieirii ...“ (Prov.16.18). Pentru răsculaţi, această pieire nu s-a lăsat mult aşteptată. Ce spectacol înfricoşător! Pământul „şi-a deschis gura“ sub picioarele lor; au fost înghiţiţi de vii cu tot ce era al lor. Moise a trebuit să aibă grijă să avertizeze: „Depărtaţi-vă, vă rog, de corturile acestor oameni răi“ (v. 26) şi este evident că acest lucru l-au făcut şi copiii lui Core. Ei au înţeles că trebuie să fie de partea lui Dumnezeu mai curând decât de partea tatălui lor, recunoscând în el un om rău. În adevăr, cap. 26.11 ne spune că „fiii lui Core n-au murit“. Îi vom reîntâlni mai târziu cântăreţi şi compozitori de psalmi. Între aceştia, Psalmul 84 conţine un rezumat al istoriei lor: „Aş vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu (coriţii erau şi uşierii Templului), decât să locuiesc în corturile răutăţii“ (Ps.84.10). Aşa sunt văzute corturile propriului lor tată!Copii ai unui neam vinovat, suntem cruţaţi de o judecată şi mai grozavă, dacă avem credinţă. Cât de mare este harul lui Dumnezeu!

Core şi oamenii săi au păcătuit nu numai „împotriva lui Moise şi Aaron“, nici numai „împotriva Domnului“ (v. 3, 11), ci şi „împotriva sufletelor lor“ (v. 38). Aşa va fi cu toţi necredincioşii: vor fi pentru eternitate propriile lor victime. O pedeapsă fulgerătoare stă gata să se dezlănţuie asupra acestor căpetenii de intriganţi şi Dumnezeu S-a îngrijit ca ea să nu poată fi uitată, expunând-o demonstrativ pe altar (v. 38). Cu toate acestea, chiar a doua zi, întregul popor se adună şi-i face răspunzători pe cei doi conducători ai săi. La început a fost în frunte un şef, Core, împreună cu Datan şi Abiram. Apoi li s-au alăturat două sute cincizeci de oameni. Acum se răscoală întreaga adunare (v. 41). Cât de nestatornică este inima omului! Am văzut deja cum zece iscoade au fost îndeajuns să abată poporul (cap. 13). De aceea Galateni 6.7 (vezi şi nota l) ne avertizează: „Nu vă amăgiţi: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va şi secera“.Urgia este gata să înceapă. Ca în v. 4, Moise cade cu faţa la pământ, la fel şi Aaron. Apoi Aaron nu pierde nici o clipă. El, cel care fusese invidiat, insultat şi acuzat pe nedrept, ia singura cădelniţă potrivită şi face ispăşire pentru popor. Frumoasă imagine a lui Hristos, încă o dată, supremul Mijlocitor!

Prin nimicirea celor două sute cincizeci de răzvrătiţi, Domnul a arătat pe cine a ales pentru preoţie. Numai Aaron a fost primit cu cădelniţa lui. A urmat încă un test care, de această dată vorbind despre viaţă, va confirma alegerea divină. Dintre cele douăsprezece toiege aduse de căpetenii, numai cel al lui Aaron a făcut o extraordinară probă de vitalitate: într-o noapte, a produs muguri, flori şi fructe. Admirabilă imagine a învierii lui Hristos, dovadă de netăgăduit a gloriei lui Isus şi a eficacităţii lucrării Sale! (Fapte 17.31). Mulţi impostori au pretins că aveau o misiune divină. Dar sunt morţi şi nici unul nu a înviat. Hristos este singurul care a trecut prin moarte şi S-a ridicat „potrivit puterii unei vieţi nepieritoare“ (Evrei 7.16) şi acum, de sus, Îşi exercită preoţia pentru ai Săi. Mai mult, roadele aduse prin fiecare dintre cei care Îi aparţin constituie în prezent am putea spune într-o vreme neprielnică mărturia vizibilă a unui Mântuitor viu, deşi încă ascuns vederii.Toiagul lui Aaron este pus apoi în chivot (v. 10; Evrei 9.4), ca pentru a ne aminti că, în timpul traversării pustiului, sursa de viaţă nu se găseşte decât în Hristos.

Prin toiagul înmugurit, Domnul vrea să confirme funcţia înaltă a familiei lui Aaron. Acesta este motivul pentru care acest cap. 18 vorbeşte încă o dată despre preoţie, enumerând privilegiile ei.Primul privilegiu: fiii lui Levi sunt adăugaţi (alipiţi) preoţilor (semnificaţia numelui Levi: vezi Geneza 29.34 nota e). Ei sunt „dăruiţi ca dar pentru Domnul“ (v. 6): simbol al slujirii Cuvântului, care îl învaţă pe adorator. Cap. 8 din Neemia numeşte câţiva leviţi care explicau poporului Cuvântul şi pe Ezra îl surprinde binecuvântându-L pe DOMNUL Dumnezeul cel mare.Al doilea dar îl constituie însăşi slujba (v. 7 sf.). Departe de a fi date pe merit vreunuia dintre cei care le exercită, toate slujbele sunt date prin harul lui Dumnezeu. Să recunoaştem că suntem „robi nevrednici“ (Luca 17.10). Dacă Domnul binevoieşte să ne folosească, nu o face pentru că are nevoie de noi, ci pentru că doreşte să ne dea bucuria de a lucra pentru El.În sfârşit, v. 8-19 enumeră diversele daruri care corespund cu „lucrurile sfinte“ aduse de fiii lui Israel. Încă o dată acestea sunt simboluri ale lui Hristos, daruri din care suntem chemaţi să ne hrănim şi de care să ne bucurăm. „Pârga“ şi în acelaşi timp „cele dintâi roade“ (v. 12, 13) ne amintesc de intenţia lui Dumnezeu şi de dorinţa apostolului ca Hristos „să aibă întâietate în toate“ (Col. 1.18).

Pe lângă toate darurile făcute familiei lui Aaron (v.1-19), cel mai minunat dar al Domnului este acela că El S-a dat pe Sine: „Eu sunt partea ta şi moştenirea“ ta spune El în v. 20. „Domnul este partea moştenirii mele şi a paharului meu“ „Dumnezeu este ... partea mea pentru totdeauna“ (Psalmul 16.5; 73.26), răspund, respectiv, David şi Asaf. Nu este propriul Său Fiu cel mai de preţ dar pe care L-a dat Dumnezeu? Să realizăm şi noi, asemenea leviţilor, că aici, jos, nu avem altă posesiune adevărată. Pe de altă parte, avem totul în cer, de vreme ce acolo este Isus.Israelitul trebuia să plătească pentru sanctuar zeciuială din venitul lui (Levitic 27.30). Aceste zeciuieli asigurau cele necesare leviţilor, care nu aveau nici arie, nici teasc (v. 30), nici moştenire care să rodească. Dar nu erau lipsiţi de aceste bunuri. Leviţii, la rândul lor, dădeau zeciuială din tot ce primeau.În Neemia 10.37 sf. şi 38, aceste instrucţiuni sunt puse în vigoare de un om credincios lui Dumnezeu. Putem rezuma în mod fericit cap. 18 printr-un frumos verset din Noul Testament: „toate sunt ale voastre şi voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3.23).

Jertfa viţelei roşii ocupă un loc deosebit la mijlocul cărţii pustiului, pentru că este văzută ca un simbol al nevoilor din deşert. Ca şi celelalte jertfe, aceasta reprezintă anumite aspecte ale persoanei şi lucrării lui Hristos. Această „viţea roşie fără cusur, în care nu este cusur şi peste care n-a fost jug niciodată“ (v. 2), Îl evocă pe Cel care a fost victima fără pată şi care nu a cunoscut grozavul jug al păcatului, aşa cum îl cunoaştem noi.După ce jertfa era adusă în afara taberei, sângele ei se stropea înaintea cortului întâlnirii. Apoi aceasta era arsă complet. Grăsimea ei nu era oferită Domnului, nici preotul nu mânca nimic din ea. Dimpotrivă, se strângea cenuşa şi se procura o mare cantitate de „apă de curăţire“, suficientă pentru a spăla orice întinare a fiecărui israelit pe tot parcursul călătoriei prin pustiu. Această jertfă nu corespunde, ca cele din Levitic 4, la nevoile celor neîntorşi la Dumnezeu, ci la cele ale credincioşilor care au căzut. Lucrarea pe care a făcut-o Isus o singură dată este o resursă pentru a-i curăţi de păcate şi pentru a-i păstra în părtăşie pe răscumpăraţii Săi care sunt expuşi întinării. Prin Cuvânt (apa), Duhul Sfânt aminteşte inimii şi aduce în conştiinţa credinciosului căzut suferinţele lui Hristos (cenuşa).

Puterea apei care conţinea cenuşa viţelei era pe măsura feluritelor împrejurări în care a avut loc întinarea în timpul călătoriei prin pustiu. Atingerea unui trup mort sau a unor oseminte omeneşti corespunde, în cazul nostru, unui contact cu corupţia şi violenţa acestei lumi. Manifestările „cărnii“ se pot arăta în familie (cortul: v. 14), deci mare atenţie la copii, aceste „vase deschise“, atât de uşor de întinat (v. 15; Luca 17.2). Ele pot apărea şi afară, la slujbă (pe câmp: v. 16). O mică înşelăciune, o defăimare, un cuvânt nebunesc sau o glumă nepotrivită (Efeseni 5.4) fiecare poate face lista acestor mici „oase“ (v. 16), manifestări carnale pe lângă care trecem adesea fără a le acorda atenţia. Ei bine, credinciosul este întinat prin aceste scăpări. Ele nu par prea importante pentru cei care nu-L cunosc pe Isus, dar noi, care Îl iubim, le luăm în serios, pentru că ne amintim că El a suferit şi a murit pentru a ispăşi şi cele mai mici lucruri. De fiecare dată trebuie să înnoim ceea ce corespunde acestui lung proces de curăţire: judecata de sine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu şi o nouă recunoaştere a eficacităţii lucrării lui Hristos.

„Nu era apă!“ Murmurele se reaprind. Poporul se îmbulzeşte şi se ceartă ca la Meriba (Exod 17). N-au făcut ei nici un progres de la începutul călătoriei prin deşert, în ciuda bogatelor experienţe ale dragostei lui Dumnezeu? „Şi de ce ... şi de ce ...“ (v. 4 şi 5) nu e apă? Totuşi stânca este întotdeauna acolo. DOMNUL este obligat să-i amintească aceasta chiar şi lui Moise. Dar numai repetarea acestor „de ce-uri“ nu poate face să curgă apă. Trebuie să i se vorbească stâncii. Nu găsiţi că este o minunată imagine a rugăciunii? Dumnezeu ne poate da tot ce ne este necesar, fără să aştepte vreodată să ducem lipsă. Dar doreşte să-l cerem tocmai pentru a ne aminti că depindem de El. Moise face aici o gravă greşeală. În loc să vorbească stâncii, cum îi spusese DOMNUL, o loveşte cu nerăbdare şi bruscheţe. Gest aparent lipsit de importanţă, dar în realitate grav prin semnificaţie! După cum stânca lovită o dată la Horeb (Exod 17.6) nu mai trebuia lovită din nou, tot astfel Hristos a primit odată pentru totdeauna cupa judecăţii divine. De atunci încoace El nu mai trebuie să sufere şi să moară. Lucrarea Lui este suficientă pentru a le da din belşug alor Săi apa cea vie în tot drumul prin pustiu. Cu condiţia să-l vorbim. Facem noi aceasta?

O privire rapidă asupra hărţii arată că, pentru a ajunge din pustiu la câmpia Iordanului, ocolind Marea Moartă, trebuia traversat Seirul, ţara lui Edom. Amintindu-şi de relaţia cu acest popor (Esau, strămoşul lui Edom, era fratele lui Iacov), Israel cere permisiunea să treacă. Edom însă răspunde cu un refuz tăios, însoţit de ameninţări. Câtă duritate! „Necazul care a dat peste“ fratele său pe cale (v. 14) îl lasă insensibil. Egoismul, teama de a nu fi deranjat, trece înaintea oricăror alte sentimente. Edom şi regele său reprezintă lumea cu-al ei prinţ, care ar vrea să-i împiedice pe copiii lui Dumnezeu să ajungă în căminul lor ceresc.Este frumoasă cererea lui Israel! Mărturiseşte despre starea sa anterioare şi despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Anunţă apoi că nu au nevoie de nimic; vor trece numai „cu picioarele“ (v. 19), fără a se îndatora faţă de nimeni. Nici câmpurile, nici viile (pentru noi, afacerile vieţii şi bucuriile lumii), nici fântânile Edomului. De vreme ce a fost regăsită stânca, nimic din toate acestea nu poate nici atrage, nici abate poporul aflat în drum spre patrie.Aşa cum îl anunţase Domnul în v. 12, Aaron moare înainte de intrarea în Canaan şi fiul său, Eleazar, îi succedă.

Victoria de la Horma («Nimicire totală») este câştigată la patruzeci de ani după înfrângerea suferită în acelaşi loc (14.45). Dar, trist de constatat, curând după aceasta, deznădejdea reintră în scenă: „nu este pâine ... nu este apă“ (v. 5). Mana nu lipseşte, însă este dispreţuită. Stânca a fost lovită, dar nu se gândesc să-i vorbească – imagine a ceea ce se întâmplă când neglijăm Cuvântul şi rugăciunea. Pierderea conştienţei cu privire la aceste resurse ne face să ne cufundăm în descurajare şi în nemulţumiri, expunându-ne atacurilor lui Satan. Muşcătura şarpelui îl determină pe Israel să simtă şi să-şi mărturisească păcatele. Atunci Moise mijloceşte – încă o dată – şi Domnul dispune un remediu: acest şarpe de aramă înălţat pe o prăjină. O singură privire îndreptată spre el aducea vindecarea. Domnul Isus, în discuţia Sa cu Nicodim, îi explică tocmai semnificaţia spirituală a acestui episod din deşert. Şarpele de aramă înălţat de Moise este El, Fiul Omului înălţat pe cruce, este Hristos „făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5.21), făcut la fel chiar cu puterea răului, pentru a-i purta condamnarea. Atât de mare este măsura dragostei lui Dumnezeu pentru lume! (Ioan 3.14-16).Drag prieten care citeşti aceste rânduri, ţi-ai îndreptat privirea credinţei spre Salvatorul înălţat pe cruce? Ai tu viaţa eternă?

La porunca Domnului, poporul se strânge în jurul fântânii (Beer). Căpeteniile şi mai-marii poporului (numiţi: prinţii şi nobilii) au săpat pământul şi apa ţâşneşte din adâncimi pentru a-i înviora pe toţi – simbol al Cuvântului pus în lumină de slujitorii lui Dumnezeu pentru îmbogăţirea noastră. Suntem responsabili să fructificăm scrierile pe care ni le-au lăsat aceşti conducători. Căpeteniile angajate în lucrarea rodnică (cei care se ostenesc sunt cei care conduc, potrivit cu 1 Tes. 5.12), aceşti «nobili ai poporului», asemeni bereenilor (celor din Bereea) – „mai aleşi decât cei din Tesalonic“ (Fapte 17.11) – se consacră studiului Scripturilor. Iată «noblețea» pe care o recunoaşte Biblia şi pe care ne-o propune şi nouă, pentru că fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat să cerceteze Scripturile (Ioan 5.39). Împrospătarea spirituală trăită în jurul fântânii a înviorat inima poporului. „Este cineva bucuros? Să cânte psalmi“ (Iacov 5.13). Şi Israel cântă. De patruzeci de ani, de când trecuseră Marea Roşie, nu i-am mai văzut făcând aceasta (în afară de cântecele şi jocurile păgâne din jurul viţelului de aur). Acum, în sfârşit, lauda ia locul murmurelor.Odată cu bucuria, Israel a găsit şi puterea (Neemia 8.10 sf: „Bucuria Domnului este tăria voastră“). Îşi va dezvălui această putere dând primele sale bătălii împotriva lui Sihon şi a lui Og şi obţinând victorii răsunătoare.

Îi părăsim acum pe israeliţi pentru a vedea ce se întâmpla în acest timp cu duşmanii lor. Plin de groază, Moab, cu regele său Balac, l-a văzut pe Israel suindu-se din pustiu, umplând ţara, aşezându-se în dreptul său. Tremură pentru recoltele sale şi dispreţuieşte această mulţime care putea „mânca tot, ... cum linge boul iarba verde a câmpului“ (v.4). Când poate sta liniştit Moab? Atunci când mana, Pâinea vieţii, este apreciată de poporul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că posesiunile lumii nu-l fac invidios.Pentru a-l înfrânge pe Israel, Balac recurge la mijloace supranaturale. Îl cheamă în ajutor pe ghicitorul Balaam, căruia îi cunoaşte reputaţia. Balaam personifică în întreaga Scriptură un cler coruptibil, uşor de tocmit pe preţ de argint (Deuteronom 23.4; Iuda 11). Balaam era împărţit între dorinţa sa de a primi bogăţiile şi onorurile promise de trimişii lui Balac şi sentimentul că nu putea trece peste voia Dumnezeului suveran de care se temea. Cercetat de Domnul în timpul nopţii, Balaam desluşeşte această declaraţie categorică, fără drept de apel: „Să nu mergi cu ei; şi să nu blestemi poporul ... ei sunt binecuvântaţi!“ (v. 13). În speranţa că-L va convinge pe Domnul să-Şi revoce hotărârea, profetul necredincios uită că Dumnezeu nu Se schimbă (comp. cu 23.19), astfel încât, de îndată ce soseşte cea de-a doua delegaţie, îi este permis să meargă acolo unde-l atrăgea inima lui lacomă.

Astfel Balaam şi-a înşeuat măgarul şi a pornit cu inima uşoară, făcându-şi socoteli cu privire la „răsplata nedreptăţii“ (2 Petru 2.15). Înaintea Domnului însă, calea lui era „spre prăpăd“ (v.32). Balaam pretindea că-L ascultă pe Dumnezeu, dar, în realitate, era „atras şi ademenit de propria lui poftă“ (Iacov 1.14). Domnul vrea să-l facă să înţeleagă, vorbindu-i în chip miraculos prin gura măgăriţei sale (2 Petru 2.16). Trudă în zadar! Nici aceasta n-are efect asupra lui. Apoi însuşi Îngerul i se arată şi-l previne. Mai nebun şi mai orb decât măgarul său, Balaam se încăpăţânează, iar Domnul îl lasă să meargă ... Oare nu Se ridică Dumnezeu şi în calea voinţei noastre pentru a ne opri? El ne pune în cale piedici care ne vorbesc din partea Sa, dacă ştim să le ascultăm. În tot atâtea ocazii să ne întrebăm dacă nu cumva Domnul Se opune realizării unui plan cu care nu este de acord.Noul Testament aminteşte de „calea lui Balaam“ (2 Petru 2.15), apoi de „rătăcirea“ lui (Iuda 11) şi, în sfârşit, de „învăţătura“ lui (Apocalipsa 2.14). Propria voinţă duce întotdeauna şi mai mult în rătăcire. Balac şi Balaam s-au întâlnit acum pentru lucrarea lor distrugătoare. Împreună, aceşti doi asociaţi îl simbolizează pe împăratul cel rău, numit „fiara“, şi pe profetul mincinos sau Antihrist, care, în timpurile apocaliptice, vor fi împinşi de Satan împotriva lui Israel şi a lui Dumnezeu.

Balaam, care încă de pe acum a reuşit să ajungă acolo unde voia, ar mai fi dorit, în prezent, să-L determine pe Dumnezeu să pronunţe exact ceea ce dorea el să spună. Dar fără voia lui, spre marea mânie a lui Balac, cele patru discursuri cu multe sentinţe ale sale sunt transformate în binecuvântări glorioase. Acesta este şi efectul acuzaţiilor pe care Satan le aduce şi astăzi împotriva răscumpăraţilor Domnului (Ap. 12.10). După cum ne învaţă istoria lui Iov, Dumnezeu permite astfel de atacuri, pentru a le întoarce spre binele alor Săi. Şi remarcăm că totul se petrece pe munte fără ştirea poporului din câmpie; acesta nu cunoaşte nici intenţiile fatale ale vrăjmaşului, nici modul în care le zădărniceşte Dumnezeu.„Un popor care va locui deoparte“ (v. 9) – aceasta este cea dintâi caracteristică a lui Israel, şi anume de a fi un popor pus deoparte

pentru Dumnezeu. Şi aceasta este valabil atât pentru Biserica adevărată, cât şi pentru fiecare credincios. Creştinul este din punct de vedere moral despărţit de o lume sub incidenţa judecăţii. Este pus deoparte pentru Domnul. „Sfârşitul meu să fie ca al lor!“ – îşi urează Balaam în încheiere (v.10 sf), însă pentru a muri „de moartea celor drepţi“, trebuia să fi trăit asemenea lor. Dar Balaam, ca mulţi alţii, este un ipocrit, încercând să slujească la doi stăpâni. El mărturiseşte frica de Domnul, oferă numărul perfect de jertfe, însă în tot acest timp ascultă numai de poftele inimii lui.

„Cine va aduce acuzaţie împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptăţeşte. Cine este cel care condamnă?“ (Romani 8.33, 34). Râzând de acuzator, Domnul îl împuterniceşte pe Balaam să declare de pe vârful muntelui că „El n-a zărit nelegiuire în Iacov şi n-a văzut răutate în Israel“ (v. 21). Citind acest verset nu putem să nu ne întrebăm cum poate Dumnezeu afirma ceva care în mod evident este contrazis de fapte. A uitat El oare murmurele, poftele, idolatria, răzvrătirea?Versetul 23 ne oferă răspunsul: „La timpul său se va zice despre Iacov şi despre Israel: «Ce a lucrat Dumnezeu!“» În timp ce poporul se acoperea de vină în pustiu, Domnul împlinea lucrarea necesară pentru a-i face potriviţi să intre în ţară. El Se ocupase de toate păcatele alor Săi, dându-le jertfele, preoţia, şarpele de aramă, toate imagini ale lucrării Domnului Isus. Aşa că, dacă Dumnezeu vorbeşte astfel, nu este pentru că El nu-Şi aduce aminte, nici pentru că trece cu vederea răul din indulgenţă, ci pentru că, privind spre poporul Său, vede lucrarea Sa. El are necurmat înaintea ochilor lucrarea Fiului Său şi nu ar fi credincios şi drept pentru acest Salvator desăvârşit dacă le-ar fi imputat cel mai mic lucru celor pe care Isus i-a spălat în sângele Său (1 Ioan 1.9).

Pentru a-şi rosti cea de-a treia profeţie, Balaam n-a mai mers, „ca în alte dăţi, să-l întâmpine cu descântece“ (v. 1). Om dedat spiritismului (instrumentul obişnuit al demonilor), este constrâns să rostească prezicerea pe care Dumnezeu i-o pune în gură. Şi cu cât mai mult se încăpăţânează Balaam, cu atât mai binecuvântat va fi poporul. Versetul 5 constată nu numai absenţa fărădelegii în Iacov (harul), ci şi admirabila frumuseţe a corturilor lui Israel (gloria). În mijlocul acestor corturi se înalţa cel al Domnului Însuşi, locuinţa gloriei Sale, astfel încât întreaga tabără era făcută părtaşă acestei glorii.Biserica este încă în pustiu, dar Dumnezeu deja o vede în lumina relaţiei glorioase cu Fiul Său preaiubit. Este Mireasa lui Hristos, îmbrăcată în ochii Săi în toate perfecţiunile Mirelui divin. Dumnezeu ne cheamă să privim Adunarea, şi pe fiecare frate sau soră în mod individual, „de pe vârful stâncilor“ (23.9), cum s-ar spune, în acelaşi fel în care El Însuşi îi priveşte din cer. Vom avea atunci o altă imagine a lor. Vom vedea strălucind frumuseţea veşmintelor îndreptăţirii cu care Domnul i-a îmbrăcat pe ai Săi. Vom observa la ei reflectarea gloriilor lui Isus. Iar dacă sunt unele subiecte de întristare, pe care nu putem să nu le observăm, aceasta va fi încă o ocazie de a admira grandoarea răbdării şi a iertării divine.

Această ultimă profeţie a ghicitorului Balaam începe de fapt cu o prezicere despre el însuşi. Cât de iresponsabil este acest om! Potrivit propriilor sale declaraţii, el aude cuvintele lui Dumnezeu; cunoaşte ştiinţa Celui Preaînalt; vede viziunea Celui Atotputernic! ... Mulţi aşa-zişi creştini vor spune: „Doamne, Doamne, nu în Numele Tău am profeţit ...?“ (Matei 7.22, 23). Dar vor avea soarta lui Balaam, deoarece cunoaşterea adevărurilor scripturistice nu a avut nici un efect asupra conştiinţei lor. A avea „ochii deschişi“ (v.16) pentru a-L vedea pe Isus, „dar nu acum“ şi „nu de aproape“ (v. 17), ce viitor tragic! Este partea bogatului din parabolă să contemple din chinuri fericirea celor aleşi (Luca 16). „Orice ochi Îl va vedea“ (Apocalipsa 1.7), dar nu toţi în aceleaşi condiţii. Când şi cum Îl veţi vedea voi pe Domnul?În faţa omului „care cade“ (v.16) se derulează întreaga panoramă profetică. „O Stea“ (v.17) strălucitoare îl luminează: Hristos, Împăratul gloriei. Apariţia Lui va corespunde judecării naţiunilor învecinate lui Israel: în primul rând a lui Moab însuşi. Domnul Isus este această splendidă Stea de dimineaţă, anunţând zorii zilei (Apocalipsa 2.28; 22.16 sf). Încă nevăzut de lume, El a răsărit deja în inimile celor răscumpăraţi (2 Petru 1.19 sf).

Pentru a înţelege ce se întâmplă acum, trebuie să aşteptăm cap. 31.16. Vom afla de acolo că în duhul lui Balaam, care şi-a văzut pierdută mult-dorita recompensă, a încolţit o idee diabolică. El însuşi anunţase că Dumnezeu „n-a zărit nelegiuire în Iacov şi n-a văzut răutate în Israel“ (23.21). Dacă aceasta n-o să ţină – şi-a zis el – atunci voi face poporul să păcătuiască! În felul acesta, DOMNUL va fi mai obligat să-i blesteme. Este un popor care trebuie să locuiască deoparte? (cap. 23.9). Să-l incităm să se amestece cu alte naţiuni! Astfel „Balaam ... l-a învăţat pe Balac să arunce o cursă (sau: o piatră de poticnire) înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor şi să curvească“ (Apocalipsa 2.14).

Aceste sumbre uneltiri au ca rezultat trista şi umilitoarea alipire de Baal-Peor. Prin urmare, invitaţiile lumii sunt mult mai de temut decât blestemele ei! Poporul cade în cursa întinsă de Moab şi de aliatul lui, Madian. A fost necesar zelul lui Fineas pentru a abate mânia DOMNULUI şi pentru a opri urgia. Atitudinea lui este imediat răsplătită, ceea ce ne arată cât de plăcut Îi este Domnului să vadă un tânăr sau o tânără care, în mijlocul prăbuşirii generale a standardelor morale, şi-a păstrat viaţa curată şi a ştiut să ia cu curaj poziţie pentru El.

Trecuseră patruzeci de ani de la numărătoarea din capitolul 1. Domnul cere să se facă o nouă numărătoare, de data aceasta pe familii, a capetelor „întregii adunări a fiilor lui Israel“. O comparare a celor două recensăminte, de la începutul şi de la sfârşitul călătoriei prin pustiu, scoate în evidenţă consecinţele dezastruoase şi iremediabile ale faptelor comise. Seminţia lui Simeon, mai vinovată decât celelalte în chestiunea cu Baal-Peor, a fost decimată (25.14). Acest fapt va conduce şi la o micşorare proporţională a moştenirii lor în Canaan, după instrucţiunile date lui Moise: „ ... celor mai puţini să le dai mai mică moştenire“ (v.54). Acest adevăr ne spune tuturor că o umblare în slăbiciune antrenează pentru creştin o pierdere eternă şi poate privarea de „cunună“ (Apocalipsa 3.11). De la Ruben până la Neftali, numărătoarea s-a făcut în aceeaşi ordine ca şi prima dată, după steagurile seminţiilor (cap. 2). Faptul că totalul este aproape acelaşi (v.51; 1.46) demonstrează puterea harului lui Dumnezeu care s-a îngrijit de această imensă armată de şase sute de mii de oameni, fără a socoti femeile şi copiii, în timpul celor patruzeci de ani în pustiu. Dumnezeu n-a fost niciodată depăşit de nevoile alor Săi şi El va avea aceeaşi grijă de fiecare dintre noi până în ultima noastră zi aici, jos.

Ieri am observat că în numărtoare erau incluşi numai bărbaţii. Iată totuşi câteva femei cărora li se dedică aici un întreg paragraf şi, mai apoi, întreg capitolul 36. Ce era atât de remarcabil la aceste cinci fiice ale lui Ţelofhad, ca să se spună atâta despre ele? Putem socoti că au fost foarte curajoase când au îndrăznit să se înfăţişeze înaintea lui Moise, a lui Eleazar, a căpeteniilor şi a întregii adunări pentru a reclama o parte de moştenire. Să fie oare murmure ca cele pe care le-am auzit adesea în mijlocul poporului? Cu siguranţă nu! Murmurele exprimau regretul pentru ceea ce a fost lăsat în urmă, Egipt, pe când cererea acestor femei era dictată de ataşamentul pentru ceea ce le stătea înainte: ţara promisiunii. De aceea Însuşi Domnul le-o aprobă din toată inima. Răspunzându-i lui Moise, cel care „a adus cauza lor“ înaintea Lui, El declară: „Fiicele lui Ţelofhad vorbesc drept“ (v. 5, 6). Ce exemplu dau ele celor dintre noi care au avut părinţi creştini! Să ne întrebăm dacă „moştenirea părinţilor noştri“, cea pe care generaţiile anterioare au aşteptat-o cu entuziasm, are aceeaşi atracţie şi acelaşi preţ pentru inima noastră (comp. cu 1 Împăraţi 21.3).

Domnul stă acum de vorbă cu slujitorul Său, Moise, aflat la sfârşitul carierei sale. Din cauza greşelii comise la apele Meriba, lui Moise nu i se va permite să ducă poporul în ţară. Ceea ce îl îngrijorează mai degrabă pe omul lui Dumnezeu este că Israel ar putea rămâne fără conducător. În loc să se gândească la sine, el mijloceşte încă o dată pentru popor, cerând ca ei să nu ajungă „ca nişte oi care n-au păstor“ (v.17).Acelaşi gând preocupa şi inima Domnului Isus. Îl vedem în Matei 9.36 încărcat de compasiune pentru mulţimile care-L înconjurau, „pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi fără păstor“. Totuşi, nu era în mijlocul lor chiar El, Bunul Păstor? ... Dar ei nu L-au dorit.Răspunzând cererii lui Moise, Domnul îl desemnează pe Iosua, „bărbat în care este Duhul“ (v. 18). Din interiorul cortului, acesta a învăţat chiar din tinereţe să-L cunoască pe Domnul (Exod 33.11). A împlinit mai târziu cu credincioşie o misiune de mare încredere: cercetarea ţării. În sfârşit, ca şi Moise, Iosua a fost format timp de patruzeci de ani în şcoala pustiei – lunga şcoală a răbdării. Numai atunci Dumnezeu l-a chemat pentru slujba pe care i-o pregătise: introducerea poporului în Canaan.

În capitolele 28 şi 29, jertfele nu sunt clasificate după semnificaţia lor, ci în funcţie de situaţiile în care trebuia aduse. Să exersăm, iubiţi copii ai lui Dumnezeu, ca să facem din orice împrejurare o ocazie de a aduce mulţumiri (1 Tesaloniceni 5.18).Capitolul 29 se ocupă cu jertfele din luna a şaptea şi, începând cu v. 12, constatăm din zi în zi o diminuare a numărului taurilor aduşi ca jertfă. Aceasta sugerează perioadele din viaţa noastră în timpul cărora persoana lui Isus, dacă nu suntem atenţi, Îşi poate pierde, puţin câte puţin, valoarea pe care o are pentru sufletele noastre. Capitolul 29 îşi va avea împlinirea profetică în timpul împărăţiei de o mie de ani. Atunci mulţi se vor supune de nevoie autorităţii Domnului Isus Hristos (Psalmul 18.44), astfel că declinul general al aprecierii gloriilor lui Hristos va culmina cu revolta finală a lui Gog şi a lui Magog (Apocalipsa 20.7 ...).Să observăm contrastul dintre locul ocupat de arderea-de-tot (treisprezece tauri, paisprezece miei ...) şi cel al jertfei pentru păcat: un singur ţap. Accentul este pus de fapt pe deplina şi necontenita satisfacţie pe care Dumnezeu o găseşte în Hristos: El este jertfa Lui, pâinea Lui, mireasma plăcută Lui (28.2).

După jertfele obligatorii din capitolele 28 şi 29, găsim aici jurămintele prin care cineva se angaja spontan faţă de Domnul. Un bărbat, odată ce făcea un jurământ, trebuia neapărat să-l împlinească; aceasta însemna să-şi plătească sau să-şi achite jurămintele (Psalmul 22.25; 116.14, 18). O femeie nu era la fel de responsabilă dacă trăia la tatăl ei sau cu soţul ei. Aceştia aveau dreptul să anuleze jurămintele cu care nu erau de acord.Capitolul acesta aminteşte de îngâmfarea cu care poporul Israel s-a situat singur sub Lege, angajându-se să facă tot ce spusese Dumnezeu. „Mai bine este să nu promiţi – sfătuieşte Eclesiastul – decât să promiţi şi să nu împlineşti“ (Ecl. 5.5). Într-o manieră generală, cât de important este ca tot ce decidem noi să poată fi ratificat în cer, aprobat de Domnul! Iacov ne învaţă să punem toate planurile noastre sub rezerva: „Dacă Domnul va vrea şi vom trăi, vom face şi aceasta sau aceea“ (Iacov 4.15). Şi cu privire la jurămintele menţionate în v. 3, acelaşi scriitor îndeamnă: „Nu juraţi nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ; ci «da» al vostru să fie «da» şi «nu» al vostru să fie «nu» ...“ (Iacov 5.12; vezi şi Matei 5.33-37).

Instigate de Balaam, femeile moabite şi madianite l-au atras pe Israel să se închine la idolii lor. A sunat ceasul pedepsirii. Răzbunarea asupra madianiţilor este nemiloasă: naţiunea aceasta este aproape toată nimicită –imagine pentru noi a grabei cu care suntem chemaţi să „tăiem“ şi să „scoatem“ din mijlocul nostru toate pietrele de poticnire (citiţi Matei 5.27-30). De exemplu, dacă simţim că o anumită tovărăşie ne pune sufletul în pericol, să nu ezităm să o rupem, indiferent ce ar putea gândi unii.Versetele 25-54 sugerează rezultatele îmbucurătoare pe care le putem aştepta „exterminând“ cele ce pot fi curse pentru sufletele noastre. Departe de a ne sărăci (nici un luptător nu lipsea – v. 49), aceasta aduce un mare câştig spiritual în folosul întregii adunări (v. 27) şi de care are parte şi Dumnezeu prin recunoştinţă şi mulţumire.Balaam este şi el trecut sub ascuţişul sabiei (v. 8). N-a cunoscut „moartea celor drepţi“ (23.10) şi nu s-a bucurat mult timp de recompensa în schimbul căreia şi-a vândut sufletul. Aşa sfârşeşte o cale perversă, o cale care duce la pieire. „Căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câştiga toată lumea şi şi-ar pierde sufletul?“ (Matei 16.26).

Ajunşi la hotarul Canaanului, fiii lui Ruben şi ai lui Gad se prezintă înaintea lui Moise şi a căpeteniilor cu o cerere tristă: „Nu ne trece peste Iordan“ (v. 5)! Indignat, Moise se gândeşte imediat la Cades-Barnea, cu patruzeci de ani în urmă. Nu cumva încă o dată necredinţa, teama de uriaşi şi de cetăţile întărite le determină pe aceste seminţii să dea înapoi? Nu! Ci un alt motiv neaşteptat: vitele lor! Victoria asupra madianiţilor le-a asigurat o captură bogată (cap. 31). Ruben şi Gad au profitat şi ei de aceasta; turmele lor sunt în prezent „o foarte mare mulţime“. De aceea ochii li se opresc asupra păşunilor grase din ţara Galaad în care poposesc şi în care doresc să se aşeze în ea. Pentru ei, instalarea imediată în condiţii avantajoase şi confortabile conta mai mult decât ţara promisă de Domnul. Mulţi creştini sunt la fel, nu ştim noi aceasta? Fără îndoială că sunt mântuiţi; fac parte din poporul lui Dumnezeu. Dar îndeletnicirile vieţii cotidiene îi interesează mai mult decât eternitatea. Ei au un creştinism pământesc, o inimă împărţită. Pentru ei, cerul nu are o valoare actuală. Oare aceasta nu arată cât de firav este ataşamentul lor faţă de Cel care Se află acolo?

Oferindu-se să-şi ajute fraţii să cucerească ţara Canaanului, fiii lui Ruben şi ai lui Gad dau dovadă de zel, de curaj şi chiar de dezinteres. Toate acestea nu pot ţine loc, în ochii Domnului, de dragostea pentru El şi pentru ţara pe care a dăruit-o. Războinicii din cele două seminţii vor cunoaşte ţara promisiunii. Vor trece Iordanul pentru a-şi ajuta fraţii. Dar soţiile şi copilaşii lor nu vor intra în ea. Din cauza greşelii lor, aceşti micuţi nu se vor bucura de promisiunea Domnului (14.31). Ne amintim că odinioară faraon a fost cel care a încercat să-i împiedice pe prunci să părăsească Egiptul (Exod 10.10-11). De data aceasta, cei care ridică obstacole în calea sosirii lor în Canaan sunt chiar părinţii lor. „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine“ – spune cu mâhnire Domnul Isus –: „nu-i opriţi“ (Marcu 10.14). Există, din nefericire, multe mijloace de a opri un copil să vină la Isus!În păşunile grase ale Galaadului, turmele vor prospera, cu siguranţă. Dar, pe de altă parte, familiile aveau să decadă, aşa cum o va dovedi istoria ulterioară a acestor seminţii.Dragi prieteni, ce este mai important? Prosperitatea afacerilor noastre, sau cea a sufletului nostru? Acestea două sunt departe de a merge totdeauna împreună.

Odată ajunşi la hotarul ţării, Moise şi fiii lui Israel sunt invitaţi să facă o incursiune în trecut, să-şi poarte privirile în urma lor. Ce drum au străbătut de la măreaţa noapte a Paştelui! Alături de etape fericite şi chiar glorioase – Pi-Hahirot şi trecerea Mării Roşii, Elim cu izvoarele şi palmierii lui – unele nume au răsunet trist: Sin cu murmurele lui, Refidim cu certurile din el, Sinai cu viţelul de aur, Chibrot-Hataava cu poftele şi cu tristul episod al prepeliţelor ... Acestea jalonează în mod mizerabil traversarea pustiului, ca atâtea alte lecţii necesare pentru a-l învăţa pe Israel – şi pe fiecare dintre noi – să-şi cunoască inima, puţin câte puţin. Fără îndoială că poporul ar fi dorit să şteargă din itinerarul său unele din aceste nume. Moise ar fi avut motive personale să pună sub tăcere Cades, cu apele Meriba. Ei bine, aceasta nu este posibil! Nu putem face să dispară greşelile din trecut, nici să mergem înapoi pentru a retrăi măcar o oră din viaţa noastră. Dar ceea ce putem face este să ne amintim de lecţiile pe care le-am învăţat pe drum, de răbdarea cu care am fost suportaţi şi de îndurarea Celui care ne-a iertat totul.

Vântul deşertului a şters de mult timp orice urmă a lungii călătorii. Dar în cartea lui Dumnezeu, fiecare pas a fost înregistrat: „Şi au plecat şi au aşezat tăbăra ..., şi au plecat şi au aşezat tabăra ...“. Câteva versete citite în grabă sunt rezumatul a patruzeci de ani şi a tot atâtor etape, dintre care multe sunt numai amintite aici. Dar, deşi nu ştim mai multe despre acestea, Dumnezeu a ţinut să le înscrie în Sfânta Lui Carte

tocmai pentru a ne reaminti acest emoţionant verset: „Nu vede El căile mele şi nu-mi numără El toţi paşii?“ (Iov 31.4).Şi nouă, trecerea timpului ne-a şters din amintire cea mai mare parte a trecutului nostru. Am putea noi oare să spunem ce am făcut ieri fără să uităm nimic? Domnul însă a înregistrat totul. Nimic nu I-a scăpat, ca şi cum ar fi făcut un film al întregii noastre vieţi, fără nici o tăietură. Atunci, la „scaunul de judecată al lui Hristos“ (2 Corinteni 5.10), acest film va fi derulat sub ochii noştri în lumina deplină a lui Dumnezeu. Ce gând deosebit de serios! Dacă aceasta ar fi acum, nici unul dintre noi nu ar rezista. Dar alături de Isus nu vom cunoaşte nici ruşinea, nici teama de judecată. Nu va fi loc decât pentru sentimentul inexprimabil al grandorii harului Său, sursă a unei adorări eterne.

După ce a privit înapoi împreună cu Israel, Domnul i-a invitat să-şi îndrepte privirile înainte, spre ţinta lungii lor călătorii. Unele persoane sunt preocupate fără încetare de trecut. Regretă una sau alta sau chiar se laudă cu ceea ce ele au făcut. Ceea ce trebuie să-l preocupe pe cel credincios este ce a făcut Dumnezeu. El poate da în inima lui mii de răspunsuri la întrebarea lui Balaam: „Ce a lucrat Dumnezeu?“ (23.23). Dar în acelaşi timp priveşte înainte, spre patria lui. Hotarele moştenirii lui Israel au fost trasate de aceeaşi mână divină care le-a dirijat şi călătoria.Pentru noi, copiii lui Dumnezeu, a fost pregătită casa Tatălui. Domnul nu lasă nici o îndoială în această privinţă. Dacă ar fi fost altfel, El ne-ar fi spus. Sunt multe locuinţe în casa Tatălui, unde Domnul Isus S-a dus să ne pregătească un loc (Ioan 14.2).Domnul i-a schiţat lui Israel numai conturul, graniţele ţării sale. Şi creştinul, de partea sa, abia dacă cunoaşte ceva despre ţara lui. Biblia nu ne descrie cerul. Dar ce ştim despre el ne este îndeajuns. Este casa Tatălui, a Tatălui nostru. Domnul Isus este acolo şi noi vom fi pentru totdeauna cu El.

În această ţară a Canaanului, în hotarele care tocmai fuseseră trasate, fiecare seminţie îşi va primi partea sa, cu excepţia fiilor lui Levi. Aşa cum profeţise Iacov, aceştia aveau să fie împrăştiaţi în Israel din cauza purtării rele a tatălui lor, Levi (Geneza 49.7). Dar, prin harul lui Dumnezeu, această pedeapsă va fi transformată în binecuvântare. Patruzeci şi opt de cetăţi răspândite în tot Israelul vor fi atribuite fiilor lui Levi. Fiecare seminţie va trebui să le dea ceva, proporţional cu moştenirea ei. Astfel aceşti leviţi, slujitori ai Domnului şi ai fraţilor lor, care aveau în special misiunea de a fi învăţători ai legii, vor fi determinaţi, prin împrăştierea lor, să-şi exercite slujba în folosul întregului popor.Urmează problema cetăţilor de scăpare pentru ucigaş. Legea cerea cu stricteţe sânge pentru sânge, fie că a fost vărsat cu intenţie, din ură, fie, din contră, fără intenţie. Pentru a rezolva acest caz, când sângele era vărsat neintenţionat, odată cu Legea, Domnul a făcut o promisiune (citiţi Exod 21.12, 13). Se angajase să asigure un adăpost unde cel răspunzător de moartea altuia avea permisiunea să fugă pentru a-şi salva viaţa. Frumoasă ilustraţie a refugiului pe care Dumnezeu îl oferă păcătosului vinovat şi care ne aminteşte că „Hristos este sfârşit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede“ (Romani 10.4).

Sub aspect profetic, cetatea de scăpare pentru ucigaş adăposteşte poporul evreu care L-a răstignit pe Mesia fără a realiza crima pe care o comitea (Luca 23.34). De atunci, în mod providenţial, Dumnezeu i-a ţinut departe de moştenirea lor, până la sfârşitul dispensaţiunii actuale, adică atât timp cât Hristos este Preot după rânduiala lui Aaron.De fapt, întreaga rasă umană este vinovată de moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar, prin îndurarea Lui infinită, Dumnezeu a oferit omului un adăpost de mânia Sa şi acest adăpost nu este altul decât Însăşi Victima. Isus este Cel care „ne scapă de mânia care vine“ (1 Tesaloniceni 1.10).Simbolizat în acest capitol atât prin victimă cât şi prin cetatea de scăpare, Hristos este reprezentat, în al treilea mod, prin Marele Preot, a cărui moarte marca momentul întoarcerii (ucigaşului) la moştenirea lui în deplină siguranţă (v. 28).Versetul 31 afirmă că nici o răscumpărare, oricât de mare ar fi fost, nu putea rezolva problema ucigaşului în locul mijlocului de salvare pe care îl pregătise Domnul. Nici argintul, nici aurul (1 Petru 1.18) şi nici un fel de lucrări (Efeseni 2.9) nu pot înlocui adăpostul pe care păcătosul îl găseşte în Isus Hristos. „În nimeni altul nu este mântuire ...“ (Fapte 4.12).

Din nou le întâlnim pe cele cinci fiice ale lui Ţelofhad, pe care le cunoaştem deja. De data aceasta însă căpeteniile lui Manase vin la Moise şi la mai-marii poporului pentru a vorbi despre această problemă a moştenirii, aparent fără mare importanţă. Despre ce era vorba? Fiecare seminţie avea să aibă teritoriul ei. Dar în cazuri ca cel de faţă, când o femeie îşi primea partea, căsătoria ei cu un bărbat din altă seminţie ar fi făcut ca moştenirea ei să treacă la seminţia soţului. Aceasta n-ar fi trebuit să se întâmple. Moise rezolvă cauza cu autoritate de la Domnul. Căsătoriile se vor face între persoane din aceeaşi seminţie. Tineri şi tinere care sunteţi ai Domnului, această învăţătură vă priveşte pe voi! Căsătoria poate să vă facă să vă pierdeţi bucuria moştenirii voastre cereşti. Dacă cel sau cea cu care gândiţi să vă căsătoriţi într-o zi nu are parte în moştenirea voastră, nu vă angajaţi sub nici un motiv pe o asemenea cale!Este remarcabil că această carte a pustiului se încheie cu o asemenea notă, privind moştenirea. De fapt Iordanul nu fusese încă trecut. Nu aveau ei destul timp pentru a gândi la aceasta? Gândul lui Dumnezeu nu este aşa. El ne spune încă de acum despre patria noastră cerească, pentru că doreşte ca inimile noastre să se ocupe cu ea.

clickbible.org